

RELIGIONISTICKÝ FILMOVÝ KLUB

12. 11., 19:00, místnost 217

REPRÍZA

THE WICKER MAN

Režie Robin Hardy, Velká Británie, 1973 (100 min.)

Kultovní pohanský thriller (a zčásti i muzikál), jehož znalost by měla být pro každého religionistu samozřejmostí. Upjatý křesťanský policejní inspektor Howie se vydá na skotský ostrov Summerisle pátrat po zmizelé holčičce. Ostrov je však obýván pohany praktikujícími staré rituály, a pátrání proto brzy vezme nečekaný spád.

Film Robina Hardyho souhrou nešťastných náhod nebyl nikdy uveden do běžné distribuce a promítal se jen okrajově jako „B-movie“ v silně zkrácené verzi (84 min.). Přesto si brzy získal kultovní status, který byl obtížnou dostupností jediné posílen. Teprve díky DVD verzi z roku 2002 byl film zpřístupněn širší veřejnosti ve zrestaurované stominutové verzi.

Při přípravě filmu přečetli režisér i scénárista všech 12 svazků Frazerovy *Zlaté ratolesti*, a právě na působivých myticko-rituálních vzorcích z této knihy se celý film pokusili postavit. Zároveň se však dokázali vyhnout zjednodušujícím frazerovským interpretacím a dokázali vytvořit film, který je mnohoznačný a myšlenkově i emocionálně provokující.

RELIGIONISTICKÝ FILMOVÝ KLUB

26. 11., místnost 217, 19:00.

DOKUMENT

Sport a rituál

THE MARATHON MONKS OF MOUNT HIEI

Režie Michael Yorke,
Velká Británie – Japonsko, 1992
(57 min.)

Stylově nenápadný dokument o ne-smírně zajímavém náboženském jevu. Mnich školy Tendai, který se rozhodne právě pro tuto cestu, musí denně uběhnout desítky kilometrů nebo držet půst až na pokraj samé smrti, než dosáhne probuzení. V současné společnosti se však takovéto tradice dostávají do zcela nových souvislostí.

TROBRIAND CRICKET: AN INGENUOUS RESPONSE TO COLONIALISM

Režie Gary Kildea a Jerry Leach,
Austrálie, 1975 (53 min.)

Jedinečná ilustrace toho, jak křehká je hranice mezi sportem a rituálem. Trobriandané se od křesťanských misionářů naučili hrát kriket v roce 1903, brzy však hru zásadně proměnili, začali do ní začleňovat řadu prvků ze svých válečných rituálů, silně ji erotizovali a proměnili v impozantní výraz své

kulturní kreativity a kmenové hrdosti, který je zároveň rafinovaným výsměchem koloniálním tlakům a snahám z Trobriandánů učinit spořádané křesťany.

RELIGIONISTICKÝ FILMOVÝ KLUB

JINÉ SVĚTY

3. 12., místnost 217, 19:00.

BŮH HROMU (EMITAĪ)

Režie Ousmane Sembène, Senegal, 1971 (103 min.)

Pro lid Diola je rýže posvátná. Smí se jíst, ale přesto patří bohům. V jiných končinách světa řadí druhá světová válka a kolonizátoři potřebují muže a jídlo. Filmové vyprávění v různých epizodách sleduje, jakými způsoby se domorodci vypořádávají s vnějším nátlakem, který ohrožuje samu podstatu jejich společensko-kulturního uspořádání.

Ousmane Sembène byl nejvýznamnějším a nejvlivnějším africkým režisérem. Jeho filmy byly primárně určeny nikoli pro mezinárodní festivalovou komunitu, ale především pro publikum v rodném Senegal a ostatních afrických zemích. Nejdříve psal prózu a poté začal natáčet filmy, při čemž jeho chápání situace ve světě bylo především ovlivněno marxistickými myšlenkami. Emitaï byl prvním filmem vůbec, který byl financován výhradně africkými penězi.

Kromě vykreslení situace, v níž chod dějin vtáhl náboženství na pole mocenských zájmů, zakomponoval Sembène do snímku ve výrazné míře i roli žen. Připomenout lidem všech zemí, jak důležitou, ale nedocenenou roli mají právě ženy v různých afrických kulturách, patřilo k hlavním cílům jeho úsilí.

RELIGIONISTICKÝ FILMOVÝ KLUB

KLASIKA

10. 12., 19:00, místnost 217

BEZ SLUNCE (SANS SOLEIL)

Režie Chris Marker, Francie, 1983 (100 min.)

Film-esej o čase a prostoru. O obrazech a vzpomínkách. O rituálech a technizaci. O lidech v poušti a na lodi. O myšlení a tvoření. O Africe a Japonsku. O Hitchcockovi a San Francisku. O posvátném a profánním. O bezdomovcích a sebevraždách. O kočičkách a tanečnicích. O pomíjivosti a věčnosti.

Není dosud zcela zřejmé, zdali byl nedávno zesnulý Chris Marker člověk, nebo tvůrčí koncept. Jisté však je, že natočil dva filmy, které patří k nejlepšímu, co kdy bylo k vidění. Toto je jeden z nich. Je symfonií obrazů, zvuků, střihů a myšlenek, která do svého víru vtáhne myslitelné i nemyslitelné.

Tento film je především výkladem všech možných jevů, které lze dát do bezprostředního kontextu právě ve filmovém médiu. Přes velkou rozmanitost témat, která do sebe určitým způsobem zapadají, můžeme sledovat jisté vůdčí myšlenky. Mezi ně patří i náboženství a rituály, a to především v Japonsku.

RELIGIONISTICKÝ FILMOVÝ KLUB

17. 12., místnost 217, 19:15.

Rabínův kocour (Le Chat Du Rabbin)

Režie Antoine Delesvaux a Joann Sfar, Francie – Rakousko, 2011 (86 min.)

Brilantně ručně animovaná adaptace stejnojmenného francouzského komixu. Příběh moudrého sefardského rabína, jeho krásné dcery a jejich mluvícího kocoura, zasazený do Alžírsko 20.–30. let a tematizující složité vztahy mezi židy, křesťany a muslimy.

Film je manifestem náboženské tolerance a lidské solidarity (kterou nejlépe zosobňují rabín a jeho súfijský přítel šejch Mohammed) a jeho hlavní síla je v tom, že toto jednoduché poselství prezentuje s neuvěřitelným vtipem a vizuální originalitou.

Dějová linie příběhu není z nejpromyšlenějších a zejména ve druhé polovině, kdy se hlavní postavy vydávají napříč Afrikou na cestu za bájným etiopským Jeruzalémem, působí film poněkud epizodicky, nicméně díky silným základním postavám se přesto divák nenudí. Silnou stránkou jsou vtipné a dynamické dialogy, které se často dotýkají rozličných religionistických témat.

RELIGIONISTICKÝ FILMOVÝ KLUB

RELIBÉČKO

7. 1., místnost 217, 17:00.

Čínská odysea I–II (大話西遊)

Režie Jeffrey Lau, Hong Kong, 1994/5 (88 + 100 min.)

Opičí král chtěl zradit svého mistra mnicha Tripitaku, protože ho děsně otravoval, a byl proto uvězněn Bóddhisattvou Guan-yinem. Pět set let poté je znovu-zrozen v podobě krajně neschopného vůdce loupežníků a musí projít cestu poznání, aby cesta na Západ mohla pokračovat. Jenže cesta je dlouhá a nachází se na ní mnohá úskalí, přirozená i nadpřirozená.

Dvoudílný film je především příležitostí sledovat nezkrotitelný komediální talent Stephena Chowa. Zároveň se jedná o možná vůbec jedinou epickou akční fantasy-komedii natočenou v rámci čínské kultury. Film mísí prvky buddhismu, tradičních čínských náboženských představ a světové populární kultury do ohňostroje nesmyslů.

Tvůrci filmu se inspirovali klasickým čínským literárním dílem a vymysleli příběh, který se odehrává v mezích toho vyprávění. Tak je každému divákovi zřejmé, o jaký kontext se jedná, a zároveň prožívá často ironické variace na známá témata. Nicméně i divák neznalý čínské kultury, ať už literární nebo filmové, si z filmu může ledacos odnést.